

Vrijwilligers Vertellen

Hana Karim
45 jaar

Gastvrouw

Vrijwilligster bij de S.U.S. sinds 2014

In 2006 kwam ik in Nederland en sinds 2009 woon ik in Uitgeest. Ik kom uit Irak. Ik vind het heel leuk in Uitgeest en wil hier blijven. Dit is mijn plek. Mijn kinderen groeien hier op. We kennen hier veel leuke mensen. Ik heb vijf kinderen, twee dochters van 29 en 25 jaar, en drie zoons van 28, 20 en 10 jaar. De jongste twee wonen bij mij, de anderen wonen zelfstandig.

Mijn familie woont niet in Nederland, alleen mijn kinderen en ik. Mijn broers en zussen wonen in Irak. Ik ben de jongste. Mijn ouders zijn overleden. Er wonen wel veel nichtjes en neven in Europa.

Door de oorlog kwam ik naar Nederland. Mijn broers en zussen bleven in Irak. Zij zijn wat ouder, hebben elk zeven kinderen, hadden geen geld om weg te gaan en woonden in een rustig gebied in Irak. In het gebied waar ik woonde was de oorlog heel erg.

Ik wilde naar een plek waar het veilig was voor ons. Wij gingen naar Europa, maar dat was niet makkelijk. We moesten veel geld betalen. We hadden geen paspoort, daarom zochten we een oplossing om hier te komen. Eerst met het vliegtuig naar Turkije en vandaar uit met de vrachtwagen. Vijf dagen en vier nachten zaten we in de vrachtwagen op één vierkante meter, mijn kinderen en ik, met nog veel andere mensen. We reden via Italië naar Duitsland. We zagen niks, mochten niet praten en kregen ook bijna geen eten en drinken. Alleen een flesje water en een klein beetje koek voor mijn jongste kinderen. Als we naar de wc moesten, dan hadden we een emmer. Als je niet eet en drinkt, dan hoef je ook niet. In Duitsland gingen we met de taxi verder. De taxichauffeur zette ons op station Rotterdam eruit. "Dit is Nederland", zei de taxichauffeur. Daar stond ik dan met mijn kinderen en twee tassen. Ik zette mijn tassen neer en zocht iemand die Turks, Arabisch of Koerdisch sprak. Opeens waren mijn tassen weg. Ik vroeg de politie om hulp. Zij begrepen mij niet. Met een tolk kon ik Arabisch praten. Ik wist niet waar ik was, alleen dat dit Nederland was, Rotterdam en dat mijn tassen met al mijn spullen weg waren. Met hulp van de tolk deed ik aangifte bij de politie. Mijn tassen vond ik nooit terug. De politie gaf mij een ticket voor de trein en bus naar het asielzoekerscentrum in Ter Apel. Ik bleef daar 2,5 maand. Daarna woonde ik in asielzoekerscentra in Zwolle, Zevenaar (vlakbij Rotterdam) en Sint Annaparochie (vlakbij Leeuwarden). Na 6 maanden kreeg ik een negatief advies, omdat ik niks had. Mijn papieren waren weg, verdwenen op station Rotterdam. Later hoorde ik dat Irakese mensen een verblijfsvergunning kregen. Na één jaar kreeg ik deze ook. Ik was statushouder en mocht een huis 'uitkiezen', maar wist niet waar ik wilde wonen. Een vriendin van mij woonde in Tuitjenhorn, dus ik zei dat ik daar ook wilde wonen. Ik kreeg daar een huis en woonde er 1,5 jaar. Alleen er rijdt geen trein en de bussen stakten altijd. Hoe konden mijn kinderen dan naar school? Ik kreeg de kans om met iemand te ruilen die graag in Tuitjenhorn wilde wonen en zo kwam ik in Uitgeest terecht. Voor mij is het belangrijk dat er treinen rijden.

Van huis uit ben ik kapster. Toen ik in Tuitjenhorn woonde was ik vrijwilligster in een kapsalon in Schagen. Het was eerst mijn hobby en later mijn werk. In Irak volgde ik een opleiding tot kapster. Ik ben alleen, druk met mijn leven, met mijn kinderen, nu doe ik er niets meer mee.

Ik ben gastvrouw omdat ik het leuk vind met mensen te werken en contact met hen te hebben. Er zijn hier aardige mensen, het is leuk om met hen te praten. Ik vind het goed om vrijwilligerswerk te blijven doen.